

Warszawa, dnia 16 kwietnia 2015 r.

INSPEKCJA WETERYNARYJNA

GLÓWNY LEKARZ WETERYNARII

**Pani Agnieszka Lechowicz
Prezes Stowarzyszenia Obrony
Zwierząt
ul. 11 Listopada 29
28 – 300 Jędrzejów**

Nasz znak: GfWpr-0271-11/2015(3)

Dot. sprawy nr:

pismo z dnia: 23 lutego 2015 r.

W odpowiedzi na Pani skargę z dnia 23 lutego 2014 r., dotyczącą nieprawidłowości w działalności Małopolskiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii oraz Powiatowego Lekarza Weterynarii w Olkuszu, Główny Lekarz Weterynarii uprzejmie informuje, że na podstawie analizy przedmiotowej skargi oraz wyjaśnień Małopolskiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii, uznaje przedmiotową skargę w całości za bezzasadną.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.) przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwienie spraw.

W dniu 26 lutego 2014 r. do Głównego Inspektoratu Weterynarii wpłynęła Pani skarga dotycząca nieprawidłowości w działalności Małopolskiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii oraz Powiatowego Lekarza Weterynarii w Olkuszu. W przedmiotowej skardze podnosi Pani, że wobec pana Rafała Pałki prowadzącego działalność z zakresie zarobkowego transportu zwierząt został wydany prawomocny wyrok Sądu Rejonowego

Główny Inspektorat Weterynarii ul. Wspólna 30, 00-930 Warszawa
tel.: (22) 623-20-88, fax: (22) 623-14-08, e-mail: wet@wetgiw.gov.pl, www.wetgiw.gov.pl

w Olkuszu z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt II K 582/10. Pan Rafał Pałka został oskarżony o to, że w okresie od 1 czerwca 2009 roku do 1 listopada 2009 roku w Olkuszu, woj. Małopolskie, prowadząc działalność gospodarczą w postaci schroniska dla bezdomnych zwierząt, a później hotelu, znęcał się nad zwierzętami w szczególności poprzez transport rannych psów w sposób powodujący ich zbędne cierpienie i stres oraz poprzez utrzymywanie zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania, tj. o przestępstwo z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt. Powyższym wyrokiem Sąd Rejonowy w Olkuszu na mocy art. 66 § 1 kk oraz 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec Rafała Pałki o to, że w okresie od 25 czerwca 2009 roku do dnia 20 sierpnia 2009 roku w Olkuszu woj. Małopolskie prowadząc działalność w postaci schroniska dla bezdomnych zwierząt a później hotelu znęcał się nad zwierzętami w ten sposób, że nie zapewnił zwierzętom systematycznej i terminowej opieki weterynaryjnej oraz utrzymywał zwierzęta w niewłaściwych warunkowych bytowania poprzez utrzymywanie psów chorych, rannych razem ze zwierzętami zdrowymi tj. o stanowiący przestępstwo z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21. 08. 1997 r. o ochronie zwierząt na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata

Wskazuje Pani, że został naruszony art. 10 ust. 1 lit. c rozporządzenia Rady (WE) Nr 1/2005z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz. Urz. UE L 3 z 5.01.2005, str. 1, z późn. zm.), zgodnie z którym właściwe władze wydają przewoźnikom zezwolenie, pod warunkiem, że osoby ubiegające się lub ich przedstawiciele nie figurują w rejestrze skazanych za poważne naruszenia prawodawstwa wspólnotowego oraz/lub ustawodawstwa krajowego dotyczącego ochrony zwierząt w ciągu trzech lat poprzedzających złożenie wniosku. Przepis ten nie ma zastosowania w sytuacji, gdy składający wniosek zapewnił właściwe władze, że podjęte zostały wszystkie środki celem uniknięcia dalszych naruszeń. W Pani ocenie zgodnie z art. 26 ust. 4 ww. rozporządzenia właściwy organ obowiązany był zawiesić lub unieważnić zezwolenie dla Pana Rafała Pałki, ponieważ winien on być wpisany do Krajowego Rejestru Karnego. Przedmiotowa skarga zarzuca również organom inspekcji brak podjęcia samodzielnych działań zmierzających do ustalenia zaistnienia w przedmiotowej sprawie okoliczności wymienionych w art. 10 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 1/2005.

Mając na uwadze powyższe Główny Lekarz Weterynarii zwrócił się do Małopolskiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii z prośbą o wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie. Po dokonaniu analizy dokumentacji Główny Lekarz Weterynarii ustalił, że w ramach

postępowania Powiatowy Lekarz Weterynarii w Olkuszu pismem z dnia 16 września 2014 r., znak PIW-OL/413/1 zobowiązał Pana Rafała Pałkę do przedstawienia zaświadczenia o niekaralności w zakresie naruszenia prawodawstwa wspólnotowego oraz ustawodawstwa krajowego dotyczącego ochrony zwierząt. W odpowiedzi Pan Rafał Pałka przedstawił informację o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 29 września 2014 r., z której wynikało, że nie figuruje on w Kartotece Karnej za przestępstwo określone w art. 10 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 1/2005. Następnie w postępowaniu prowadzonym przez Małopolskiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii, wszczętym na skutek Pani skargi na działania Powiatowego Lekarza Weterynarii w Olkuszu w przedmiotowej sprawie, organ zobowiązał Pana Rafała Pałkę do przedstawienia zaświadczenia o niekaralności w szerszym zakresie. Z przedstawionych przez podmiot nadzorowany informacji z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 9 lutego 2015 r. wynika, że brak jest w nim wpisu za przestępstwo z art. 35 ust. 1a i ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013., poz. 856, z późn. zm.). Tym samym w ocenie organów rozpatrujących sprawę, brak było przesłanek do wydania decyzji na podstawie art. 26 ust. 4 ww. rozporządzenia nr 1/2005.

Na uwagę zasługuje fakt, że czyn, o który toczyło się postępowanie karne przeciwko Panu Rafałowi Pałce miał miejsce między czerwcem a listopadem 2009 r. w czasie obowiązywania ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002, zm: Dz. U. z 2004 r. Nr 69, poz. 625, Nr 92, poz. 880, Nr 96, poz. 959, Dz. U. z 2005 r., Nr 33, poz. 289, nr 175, poz. 1462, Dz. U. z 2006 r. Nr 249, poz. 830, Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 79, poz. 668). Natomiast w dacie orzekania obowiązywała powyższa ustawa po kolejnych zmianach. Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy w wersji obowiązującej w dacie popełnienia przestępstwa kto zabija, uśmierca zwierzę albo dokonuje uboju zwierzęcia z naruszeniem przepisów art. 6 ust. 1, art. 33 lub art. 34 ust. 1-4, albo znęca się nad nim w sposób określony w art. 6 ust. 2, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. W późniejszym czasie wprowadzono zmiany w brzmieniu art. 35 ust. 1, poprzez dodanie ust. 1a oraz zaostrenie zakresu penalizacji przedmiotowego przestępstwa do dwóch lat pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 35 ust. 1 kto zabija, uśmierca zwierzę albo dokonuje uboju zwierzęcia z naruszeniem przepisów art. 6 ust. 1, art. 33 lub art. 34 ust. 1-4, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Natomiast ust. 1a stanowi, że tej samej karze podlega ten, kto znęca się nad zwierzęciem. Zgodnie z art. 4 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) jeżeli w czasie orzekania

obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W przedmiotowym stanie faktycznym korzystniejszą ustawą dla sprawcy jest ustawa z daty popełnienia przestępstwa, ponieważ przewidywała karę do 1 roku pozbawienia wolności. Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł na podstawie ustawy obowiązującej w chwili dokonania przestępstwa. Zatem zapytanie o udzielenie informacji o osobie powinno obejmować art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002), a nie jak zostało określone w przedmiotowej sprawie art.35 ust 1a i ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013 r., poz. 856, z późn. zm), co zostało pominięte przez Małopolskiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii.

Jednakże powyższe nie ma znaczenia dla rozpatrzenia Pani skargi, ponieważ jak już zostało wskazane organ na podstawie art. 26 ust. 4 w zw. z art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2005 zawiesza lub unieważnia zezwolenie przewoźnika, jeśli stwierdzi, że przewoźnik nie przestrzega przepisów powyższego rozporządzenia lub środki transportu nie spełnia jego wymogów lub jeśli otrzyma powiadomienie określone w ust. 2 lub 3 ww. rozporządzenia. Zgodnie z art. 6 ust. 2 przewoźnicy, powiadamiają właściwe władze o wszelkich zmianach w odniesieniu do informacji i dokumentów, o których mowa w art. 10 ust. 1 lub w przypadku przewozów, w art. 11 ust. 1, w terminie nie dłuższym niż 15 dni roboczych od chwili zajścia zmian. Natomiast art. 10 ust. 1 lit. c stanowi, że właściwe władze wydają przewoźnikom zezwolenie, pod warunkiem że: osoby ubiegające się lub ich przedstawiciele nie figurują w rejestrze skazanych za poważne naruszenia prawodawstwa wspólnotowego oraz/lub ustawodawstwa krajowego dotyczącego ochrony zwierząt w ciągu trzech lat poprzedzających złożenie wniosku.

W ustawodawstwie krajowym rejestrem, w którym są gromadzone m.in. dane o osobach wobec których było prowadzone postępowanie karne jest Krajowy Rejestr Karny. Zgodnie z ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2012 r., poz. 654 z późn. zm.) w rejestrze gromadzi się dane o osobach:

- 1) prawomocnie skazanych za przestępstwa lub przestępstwa skarbowe;
- 2) przeciwko którym prawomocnie warunkowo umorzono postępowanie karne w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe;
- 3) przeciwko którym prawomocnie umorzono postępowanie karne w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe na podstawie amnestii;
- 4) będących obywatelami polskimi prawomocnie skazanymi przez sądy państw obcych;

- 5) wobec których prawomocnie orzeczono środki zabezpieczające w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe;
- 6) nieletnich, wobec których prawomocnie orzeczono środki wychowawcze, poprawcze lub wychowawczo-lecznicze albo którym wymierzono karę na podstawie art. 13 lub art. 94 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o postępowaniu w sprawach nieletnich";
- 7) prawomocnie skazanych za wykroczenia na karę aresztu;
- 8) poszukiwanych listem gończym;
- 9) tymczasowo aresztowanych;
- 10) nieletnich umieszczonych w schroniskach dla nieletnich.

Ustawodawca krajowy wyraźnie rozróżnia instytucje prawomocnego warunkowego umorzenia postępowania karnego od prawomocnego skazania za przestępstwo. Osoba, wobec której zastosowano warunkowe umorzenie postępowania jest w świetle prawa uznawana za osobę niekaraną. Wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne nie jest wyrokiem skazującym. Ww. ustawa nie traktuje warunkowego umorzenia jako skazania. Ideą wprowadzenia instytucji warunkowego umorzenia było to, aby nie karać za drobniejsze czyny, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Zatem wskazać należy, że skoro art. 10 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 1/2005 wyraźnie określa, że osoby ubiegające się o zezwolenie nie mogą figurować w rejestrze skazanych, to należy przez to rozumieć, osoby określone w art. art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym, tj. prawomocnie skazane za przestępstwo. Tym samym brak było podstaw prawnych do wydania decyzji przewidzianej w art. 26 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2005.

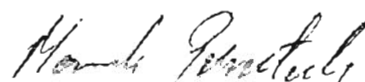
Ustosunkowując się do kwestii pozyskania środka dowodowego w postaci informacji z Krajowego Rejestru Karnego o osobie Pana Rafała Pałki należy wyjaśnić, że działania Małopolskiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii podyktowane były obowiązkami wynikającymi z art. 77 kpa oraz przysługującej stronie prawa inicjatywy dowodowej. Organ administracji publicznej z urzędu podejmuje wszelkie kroki zmierzające do wyczerpującego zgromadzenia materiału dowodowego z jednoczesnym zachowaniem wszelkich zasad postępowania administracyjnego, w tym wynikającego z art. 10 § 1 kpa tj. czynnego uczestnictwa strony w postępowaniu.

aktywnego udziału strony w postępowaniu dowodowym jest m. in. umożliwienie jej przedstawienia dowodów. Organ ma zatem możliwość zobowiązać stronę postępowania do przedstawienia materiału dowodowego, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Z wyjaśnień Małopolskiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii wynika, że w sytuacji gdyby podmiot nie mógł sam uzyskać informacji z Krajowego Rejestru Karnego to organ wystąpiłby do Ministra Sprawiedliwości z żądaniem o ich udostępnienie. Sam fakt, że organ z góry nie zwolnił strony z powyższego obowiązku na początku prowadzonego postępowania, nie można uznać za uchybienie organu.

Pouczenie

Zgodnie z art. 239 § 1 k.p.a., w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia będzie mógł podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego

Do wiadomości:

- Małopolski Wojewódzki Lekarz Weterynarii

Główny Inspektorat Weterynarii ul. Wspólna 30, 00-930 Warszawa
tel.: (22) 623-20-88, fax.: (22) 623-14-08, e-mail: wet@wetgiw.gov.pl, www.wetgiw.gov.pl